

РЕШЕНИЕ

№ 88

гр. София, 13.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 6-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на двадесет и трети октомври през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Иван Иванов

Членове: Николай Метанов
Валентин Д. Бойкинов

при участието на секретаря Мариела П. Миланова
като разгледа докладваното от Николай Метанов Въззивно търговско дело № 20241001000628 по описа за 2024 година

Производството е по чл.258 и сл. ГПК.

Образувано е по въззивна жалба вх.№ 5793 от 12.06.2024г. по описа на Софийски окръжен съд, подадена от Н. Н. П., с ЕГН: *****, и ЕТ „САСТИК - К. С.“, с ЕИК: 832083193, чрез пълномощника им адв.Ю. О. Г. - вписана в САК, срещу Решение № 63 от 22.05.2024г., постановено по търгдело №20231800900150 по описа за 2023г. Софийски окръжен съд, V първоинстанционен търговско състав, с което е признато за установено по предявеният от „МНОГОПРОФИЛНА БОЛНИЦА ЗА АКТИВНО ЛЕЧЕНИЕ - ПИРДОП” АД, с ЕИК 202503899, против Н. Н. П., с ЕГН *****, и ЕТ „САСТИК - К. С.“, с ЕИК 832083193, по иск по чл.464 от ГПК, че не съществува вземането на Н. Н. П., с ЕГН *****, - присъединен вискател по изпълнително дело № 124/2018 по описа на ДСИ от СИС при РС-Пирдоп, по изпълнителен лист № 162 от 23.06.2023г., издаден от РС - Пирдоп по ч.гр.д. № 313/2023г. срещу длъжникът К. Д. С. с ЕГН *****, в размер на 50 000 лева - главница по издадена на 10.01.2023г. заповед от К. Д. С., ведно със законната лихва върху посочената сума за периода от 20.06.2023г. до окончателното ѝ изплащане, както и 1000 лева - разноски в заповедно производство, а именно държавна такса, и на основание чл.78, ал.1 от ГПК, Н. Н. П., с ЕГН *****, и ЕТ „САСТИК - К. С.“, с ЕИК 832083193, са осъдени да заплатят на „МНОГОПРОФИЛНА БОЛНИЦА ЗА АКТИВНО ЛЕЧЕНИЕ - ПИРДОП” АД, с ЕИК 202503899, сумата в размер на 6 650 лв., представляваща направени по делото

съдебни разноси.

Въззивниците обжалват решението изцяло, като неправилно, постановено при допуснати съществени процесуални нарушения, при неправилното тълкуване и прилагане на материалния закон, необосновано и несъобразено с тълкувателната и съдебна практика на ВКС и ВС, по подробно изложени съображения, като искат от въззивния съд да го отменени и да постанови ново решение, с което да отхвърли предявените от „МНОГОПРОФИЛНА БОЛНИЦА ЗА АКТИВНО ЛЕЧЕНИЕ - ПИРДОП“ АД против Н. Н. П., с ЕГН: *****, и ЕТ „САСТИК - К. С.“, с ЕИК: 832083193, евентуално съединени иски с правно основание чл.464 ГПК /главен иск/ и чл.135 ЗЗД /евентуален иск/, поради тяхната неоснователност и недоказаност.

В срока по чл.263, ал.1 ГПК „МНОГОПРОФИЛНА БОЛНИЦА ЗА АКТИВНО ЛЕЧЕНИЕ –ПИРДОП“ АД, ЕИК 202503899, чрез ада.С. Г. Е., е подало отговор на жалбата, в който поддържа становището за неоснователност на същата, по подробно изложени съображения, и претендира направените пред въззивната инстанция разноси.

Софийският апелативен съд, за да се произнесе, съобрази следното:

Софийски окръжен съд е сезиран с искова молба вх. № 6303 от 28.07.2023г. по описа на съда, с която „МНОГОПРОФИЛНА БОЛНИЦА ЗА АКТИВНО ЛЕЧЕНИЕ – ПИРДОП“ АД, ЕИК 202503899, е предявила срещу Н. Н. П., с ЕГН *****, и ЕТ „САСТИК - К. С.“, с ЕИК 832083193, иск да бъде постановено решение, с което бъде прието за установено по предявен отрицателен установителен иск по чл.464, ал.1 ГПК от „МНОГОПРОФИЛНА БОЛНИЦА ЗА АКТИВНО ЛЕЧЕНИЕ-ПИРДОП“ АД, ЕИК 202503899, срещу Н. Н. П., ЕГН *****, и К. Д. С., ЕГН *****, като ЕТ „САСТИК- К. С.“, ЕИК 832083193, че вземането на Н. Н. П., ЕГН *****, срещу К. Д. С., ЕГН *****, в размер на 50 000 лв. - главница инкорпорирано в запис на заповед от 10.01.2023г., за сумата от 50 000лв., с падеж 30.05.2023г., въз основа на който са издадени заповед № 184 от 22.06.2023г. за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 от ГПК и изпълнителен лист №162 от 23.06.2023г. по ч.гр.дело №20231860100313/2023г. по описа на Районен съд -Пирдоп, за сумата: 50 000 лв. - главница, ведно със законната лихва за периода от 20.06.2023г. до изплащане на вземането, както и държавна такса в размер на 1 000 лв. и които вземания са предявени за принудително събиране по изп. дело №№20181860400124/2018г. по описа на Държавен съдебен изпълнител при Районен съд- Пирдоп, е несъществуващо и недължимо.

Евентуално, в случай, че бъде отхвърлен главния иск, иска от съда да се произнесе по иска предявен като евентуален и постанови решение, с което: да обяви за относително недействителна на основание чл.135,ал.1 ЗЗД по отношение на „МНОГОПРОФИЛНА БОЛНИЦА ЗА АКТИВНО ЛЕЧЕНИЕ –ПИРДОП“ АД, ЕИК 202503899, сключената между Н. Н. П., ЕГН *****, и К. Д. С., ЕГН *****, едностранна сделка: Запис на заповед издаден на 10.01.2023г. за сумата от 50 000 лв., с падеж 30.05.2023г., с издател К. Д. С. - длъжник и поемател Н. Н. П. - кредитор.

Ищецът твърди, че е кредитор на втория ответник К. Д. С., в качеството ѝ на ЕТ „Састик - К. С.“, на основание съдебно признати вземания съгласно влезли в законна сила решение №390 от 27.09.2013г. по гр.д. №235/2013г. на СОС и решение №239 от 14.01.2013г. по гр.д. №668/2012г. по описа на ПРС, **въз основа на които в негова полза е издаден от СОС изпълнителен лист от 22.10.2013г.**, по силата на който ЕТ „Састик - К. С.“, е осъден да му заплати посочени в исковата молба суми. За събиране на вземанията по изпълнителния лист е образувано **и.д.№20181860400124/2018г. по описа на ДСИ при Районен съд - Пирдоп**, със страни: „Многопрофилна болница за активно лечение –Пирдоп“ АД - взыскател, и К. Д. С., в качеството ѝ на ЕТ „Састик - К. С.“ - длъжник.

За удовлетворяване на вземанията на взыскателя е насочено принудително изпълнение върху недвижими имоти, собственост на К. С., описани в исковата молба. По проведена в периода от 02.05.2023г. до 02.06.2023г. публична продажба на имотите, с протокол от 05.06.2023г. на ДСИ при Районен съд - Пирдоп по изп. дело е обявен купувач на имотите, на който след внасяне цената за двата имота в общ размер 79 700 лв., същите са възложени с влязло в сила постановление за възлагане на недвижими имоти.

Преди изготвяне на разпределението на събраната сума от публичната продажба на имотите ищецът е предявил и други свои съдебно признати вземания - по изп. лист от 28.09.2015г. по ч.гр.д.№139/2014г. по описа на Районен съд гр.Пирдоп и по изп. лист от 28.09.2015г. по гр.д.№186/2014г. по описа на Районен съд гр.Пирдоп, предявени в друго и.д.№20191860400076/2019г. по описа на ДСИ при Районен съд – Пирдоп, към втория ответник, като по негова молба и съгласно удостоверение за присъединяване по и.д.№20191860400076/2019г. по описа на ДСИ при Районен съд - Пирдоп, с разпореждане за присъединяване от 14.06.2023г. на ДСИ, на основание чл.456, ал.1 ГПК ищецът е конституиран като присъединен взыскател по и.д. №124/2018г., за парични вземания срещу К. Д. С., в качеството ѝ на ЕТ „Састик - К. С., с неудовлетворен остатък в общ размер на 42 325,54лв., към датата на удостоверението.

Преди изготвяне на разпределението на събраната сума, по молба на първия ответник Н. Н. П. и въз основа на представени от него заповед №184 от 22.06.2023г. за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 ГПК и изп. лист №162 от 23.06.2023г. по ч.гр.д. № 20231860100313/2023г. по описа на Районен съд - Пирдоп, с разпореждане за присъединяване от 30.06.2023г. на ДСИ при Районен съд - Пирдоп, на основание чл.456,ал.1 от ГПК, първия ответник е конституиран като присъединен взыскател по и.д.№124/2018г., за сумите по издадения изпълнителен лист - за парично вземане в размер на 50 000 лв. главница, ведно със законната лихва за периода от 20.06.2023г. до изплащане на вземането и държавна такса в размер на 1 000 лв., и за разноските в изп.производство, което произтича от запис на заповед издаден на 10.01.2023г. за сумата от 50 000 лв., с падеж 30.05.2023г., дължима от длъжника К. Д. С. - издател на записа на заповед, на кредитора Н. Н. П. - поемател по записа на заповед.

Към датата на подаване на исковата молба заповед №184/22.06.2023г. за изпълнение

на парично задължение въз основа на документ по чл.417 ГПК не е влязла в законна сила - връчена е на длъжника на 03.07.2023г.

На 03.07.2023г. ДСИ при Районен съд – Пирдоп е изготвил разпределение на събраната сума в общ размер на 79 700лв. Съгласно изготвеното по изп. дело разпределение, предявено на 04.07.2023г., след удовлетворяване на разносните по изпълнението и привилегированите публични вземания и вземания за данък сгради на продадените имоти, остатъкът в размер на 71 629,23 лв. е поделен между хирографарните кредитори, съразмерно, в следните размери: за „МБАЛ-Пирдоп“ АД / първоначален вискател по и.д. №124/2018г./ в размер на 15 745,59 лв.; за „МБАЛ-Пирдоп“ АД /присъединен вискател по и.д.№76/2019г./ в размер на 25 311,28 лв. и за Н. П. /присъединен вискател/ в размер на 30 572,36 лв.

Ищецът е оспорил съществуването на парично вземане на кредитора Н. П., към длъжника К. С., обективизирано в издадената запис на заповед на 10.01.2023г. за сумата от 50 000 лв., с падеж 30.05.2023г., въз основа на която са издадени заповед №184 от 22.06.2023г. за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 ГПК и изп. лист №162 от 23.06.2023г. по ч.гр.д.№20231860100313/2023г. по описа на ПРС, предявено от първия ответник в производството по и.д. №20181860400124/2018г. по описа на ДСИ при Районен съд- Пирдоп. Твърди, че: липсва валидно менителнично правоотношение по издадения запис на заповед и същият е абсолютно симулативен, като поетото по него задължение е привидно, несъществуващо и недължимо; между ответниците не е налице каузално правоотношение, за обезпечаване на задълженията по което да е издаден процесния запис на заповед и не е възникнало валидно задължение по този запис на заповед за издателя към поемателя; записът на заповед е съставен целенасочено от издателя и е предаден на поемателя с цел осуетяване удовлетворяването на действителното вземане на ищеца в пълен размер; записът на заповед е антидатиран, няма достоверна дата и е непротивопоставим на ищеца, сумата по него реално не е предавана на длъжника,

като същият е съставен с привидно задължение и с падеж на плащане 30.05.2023г. така, че поемателят да се снабди със заповед за незабавно изпълнение и да предяви вземанията си в изпълнителното производство, преди 03.07.2023г. - датата на изготвяне на разпределението на сумата от публичната продажба на имотите; действията на ответниците са съгласувани и насочени срещу ищеца; издадения на 10.01.2023г. от К. С. запис на заповед вземанията е нищожен и не поражда правни последици - чл.44, вр. чл.26, ал.2, пред.5 от ЗЗД.

Действията по издаване на 10.01.2023г. на процесния запис на заповед са увреждащи „МБАЛ-Пирдоп“ АД, тъй като поемането от длъжника на задължение в значителен размер, затруднява удовлетворяване на вземанията на кредитора – ищец.

Ищецът е кредитор на втория ответник със съдебно признати по основание и размер вземания с влезли в законна сила съдебни решения - решение №390 от 27.09.2013г.

по гр.д. №235/2013г. по описа на СОС, решение №239 от 14.01.2013г. по гр.д. №668/2012г. по описа на ПРС, решение № 155 от 10.04.2014г по ч.гр.д.№139/2014г. по описа на ПРС и решение № 22 от 06.03.2015г. по гр.д.№ 186/2014г. по описа на ПРС, възникнали

преди датата на издаване на запис на заповед на 10.01.2023г. и при знание от страна на длъжника К. С. за съществуването им, предвид висящи изпълнителни дела по които вземанията са предявени за принудително събиране - и.д. № 20181860400124/2018г. и и.д. №20191860400076/2019г. двете по описа на ДСИ при Районен съд- Пирдоп, в които длъжника има активно участие. С издаването на процесния запис на заповед от К. С. на 10.01.2023г., след възникване на вземанията на кредитора - ищец признати с влезли в законна сила съдебни решения, очевидно се осуетява и затруднява удовлетворяването на неговите вземания по висящите изпълнителни дела. Налице е знание у длъжника, че с издаването на записът на заповед се увреждат интересите на кредитора ищец - увеличава се пасива на длъжника, имуществото на който не е достатъчно да удовлетвори едновременно и в пълен размер вземанията на ищеца - кредитор, и конкуриращия го взыскател - първия ответник, по и. д. № 20181860400124/2018г. на ДСИ при Районен съд - Пирдоп. Твърди, че между ответниците не съществува каузално правоотношение задължението, по което да е обезпечено с процесния запис на заповед, счита, същият за безвъзмезден, по които съображения не е необходимо знание на поемателя по ценната книга за задълженията на ищеца , както и за увреждането на кредитора.

Ответниците Н. Н. П., ЕГН ***, и ЕТ „Састик – К. С.“, ЕИК 832083193,** са оспорили предявените иски, като недопустими, евентуално неоснователни, по подробно изложени съображения в отговорите на исковата молба. Поддържат, че издадения запис на заповед е редовен от външна страна и поражда произтичащите от него правни последици, като правновалидно обвързва издателя и поемателя с правата и задълженията, които произтичат за тях от него. Записът на заповед не е симулативна сделка и е издаден с цел обезпечаване на поето по друг договор, пораждащ каузално отношение, задължение на неговия издател, а именно Предварителен договор за покупко - продажба на имот от същата дата 10.01.2023г., с който ЕТ „САСТИК-К. С.“ - продавач, се е задължил да сключи окончателен договор за прехвърляне правото на собственост върху собствен недвижим имот на Н. Н. П. - купувач. Издаденият запис на заповед от 10.01.2023г., с падеж за плащането му 30.05.2023г., обезпечава изпълнението на задължение на продавача по предварителния договор към купувача за заплащане на неустойка в размер на 50 000лв.

Записът на заповед е не е антидатиран, като издаването му като дата съвпада с датата на сключване на каузалния договор - Предварителен договор за покупко-продажба на имот и е в изпълнение на поето с него задължение за обезпечаване на поето задължение за неустойка. Оспорено е твърдението, че е налице съгласие между издателя и поемателя по записа на заповед, последният да послужи единствено за привидното легитимиране на Н. Н. П. като кредитор на ЕТ „Састик-К. С.“ за участието му в разпределението на постъпилата от продажбата на имотите сума по изп.дело №124/2018г. при ДСИ при РС-Пирдоп. Заповедта за изпълнение е издадена на 10.01.2023г., т.е. много преди да е била насрочена публичната продажба /насрочена в периода 02.05.2023г. до 02.06.2023г./, по която са били продадени недвижимите имоти на длъжника по изп.дело №124/2018г.

По иска по чл.135 ЗЗД - оспорват качеството кредитор на ищеца спрямо ЕТ „Састик - К. С.“; отричат, че издаденият запис на заповед има увреждащ характер спрямо ищцовото дружество; процесният запис на заповед следва да се приеме за възмездна сделка; липсва както знание, така и намерение за увреждане у лицето Н. Н. П. /поемател на записа на заповед/.

С обжалваното решение първоинстанционният съд, след като е описал представените по делото доказателства и установената въз основа на тях фактическа обстановка, е приел, предявените искове за допустими, а по същество главният иск за основателен, по следните съображения:

Искът по чл.464 ГПК е допустим - предявен в законоустановения срок от лице с правен интерес. Разпределението на сумите в изпълнителното производство е извършено на 03.07.2023г., а искът е предявен на 28.07.2023г. С присъединяване на вискателя възниква задължение за съдебния изпълнител да постанови разпределение на постъпилите суми, съобразно чл.460 ГПК, вр. с чл.457 ГПК, като в полза на всеки от първоначалните вискатели възниква правен интерес от оспорване на конкуриращото вземане. С искът по чл.464 ГПК един от конкуриращите вискатели в изпълнителното производство оспорва вземането на друг вискател, като може да се позове на всякакви факти, включително и когато то е установено с влязло в сила решение /чл. 464, ал.2 от ГПК/.

Съдът е приел, че ищеца е установил правния си интерес от предявения отрицателен установителен иск, но ответникът физическо лице, не е представил доказателства, че има неудовлетворено вземане към К. С., в качеството ѝ на физическо лице или ЕТ.

Представените по делото запис на заповед от 10.01.2023г. и предварителен договор за покупко-продажба на имот от същата дата са частни документи, имат доказателствена сила само относно това, че лицата, посочени в тях са направили посочените в тези документи изявления, но не се ползват с обвързваща съда доказателствена сила относно фактите, предмет на тези волеизявления, нито относно датата и мястото им на съставяне, предвид изричното им оспорване от страна на ищеца в производството. Тяхната доказателствена стойност подлежи на преценка от съда по вътрешно убеждение с оглед всички останали събрани доказателства и установени обстоятелства по делото. Ето защо самите документи /запис на заповед и предварителен договор/, обективиращи съглашения между ответниците, не са достатъчни за пълното доказване на оспорените от ищеца факти по реалното съществуване на вземането на ответника Н. П. от ответника - ЕТ „Састик - К. С.“.

Доколкото частният документ не се ползва с обвързваща доказателствена сила относно датата на съставянето му, при нейното оспорване от неучаствали в съставянето му лица, които биха могли да бъдат увредени от неговото антидатиране, тя следва да бъде установена с други доказателствени средства, включително и със свидетелски показания при съответните процесуални ограничения относно доказването по чл.164, ал.1, т.6 ГПК и чл.165, ал.2 ГПК, като доказателствената тежест е върху лицето, претендиращо изгодни за себе си правни последици от фактите, удостоверени с него или от обективизираното в документа волеизявление, която дата следва да се установи при условията на пълно и главно

доказване.

Анализът дори само на предварителния договор за покупко - продажба не води до еднозначни заключения. Уговорената в него цена на имота, за който е сключен предварителния договор / 151 675 лв. / е значително по - висока от началната цена на същия имот по обявената на 16.11.2022г., т.е. преди сключването на предварителния договор, негова публична продан /139 412 лв./. Още по - ниски са началните цени на същия имот на обявените следващи две негови публични продани - на 01.02.2023г. и 04.04.2023г. Необясним е интереса на ответника Н. П. да закупи имота именно от ответника ЕТ „Састик - К. С.“, като изчаква до датата 30.05.2023г. за бъде освободен от вещни тежести имотът и бъде прекратено и.д.№76/2019г. на СИС при РС-Пирдоп.

Първоинстанционният съд е приел, че уговорената клауза за неустойка в представения предварителен договор за нищожна, поради противоречието ѝ с добрите нрави. Автономията на волята на страните да определят свободно съдържанието на договора и в частност да уговарят неустойка е ограничена от разпоредбата на чл. 9 ЗЗД в две посоки: съдържанието на договора не може да противоречи на повелителни норми на закона, а в равна степен и на добрите нрави. Ограничението се отнася както за гражданските, така и за приватизационните договори, а също и за търговските сделки - арг. от чл.288 ТЗ.

Добрите нрави са морални норми, на които законът е придал правно значение, защото правната последица от тяхното нарушаване е приравнена с тази на противоречието на договора със закона /чл.26, ал.1 ЗЗД/. Добрите нрави не са писани, систематизирани и конкретизирани правила, а съществуват като общи принципи или произтичат от тях, като за спазването им при иск за присъждане на неустойка или за съществуването на такава съдът следи служебно. Условиата и предпоставките за нищожност на клаузата за неустойка произтичат от нейните функции, както и от принципа за справедливост в гражданските и търговските правоотношения. Преценката за нищожност на неустойката поради накръняване на добрите нрави следва да се прави за всеки конкретен случай към момента на сключване на договора, а не към последващ момент, като могат да бъдат използвани примерно изброени критерии: естеството им на парични или на непарични и размерът на задълженията, изпълнението на които се обезпечава с неустойка; дали изпълнението на задължението е обезпечено с други правни способи- поръчителство, залог, ипотека и др.; вид на уговорената неустойка (компенсаторна или мораторна) и вида на неизпълнение на задължението - съществено или за незначителна негова част; съотношението между размера на уговорената неустойка и очакваните от неизпълнение на задължението вреди; могат да се използват и други критерии, като се вземат предвид конкретните факти и обстоятелства за всеки отделен случай. Неустойката следва да се приеме за нищожна, ако единствената цел, за която е уговорена, излиза извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции.

Съдът е приел, че задължението за неустойка по предварителния договор от 10.01.2023г. в размер на 50 000 лв. излиза извън присъщите на неустойката обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции с оглед предмета на сделката и цената на недвижимия

имот, съответно е извел извод за несъществуване на вземане за неустойка на ответника Н. П. по този предварителен договор.

С исковата молба се твърди пълна /абсолютна/ симулация на запис на заповед, при която страните не желаят да се обвържат от сделката и изобщо не желаят нейните последици да настъпят. Оспорващият е трето лице за сделките - кредитор на длъжника, чиито права се засягат от техните последици, ето защо той може свободно да се позовава на симулацията и в негова тежест е да я докаже, но и присъединеният вискател също носи доказателствена тежест да установи фактите, от които произтича вземането му.

Поради абстрактния характер на запис на заповед, стоящото извън него каузално отношение, което обезпечава, е въведено от ответниците, чиято е тежестта да установят фактите, които го пораждат. Ответниците в противоречие с указаната им доказателствена тежест не установили фактите, от които черпят изгода - наличието на валидно каузално правоотношение, функционалната обвързаност на това правоотношение със запис на заповед, извършено плащане по предварителния договор /чл.9, ал.1 от договора/ на сумата от 10 000 лв., наличието на валидно, ликвидно и изискуемо задължение на ЕТ „САСТИК - К. С.“ към Н. П. и невъзможността на ЕТ да го погаси.

Предвид установената основателност на иска по чл.464 ГПК, съдът е приел, че не следва да разглежда предявеният евентуален иск по чл.135, ал.1 ЗЗД.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, прие за установено следното от фактическа страна:

Във въззивното производство не са представени и приети нови доказателства, които да водят до промяна на установената от първоинстанционния съд фактическа обстановка.

Страните не спорят по фактите установени от първоинстанционния съд в обжалваното решение, а по направените от съда правни изводи, въз основа на анализа на събраните по делото доказателства, поради което относно правилно установената фактическа обстановка по правния спор между страните настоящата съдебна инстанция препраща към мотивите на първоинстанционния съд, на основание чл.272 ГПК.

Софийският апелативен съд, в изпълнение на правомощията си по чл.269 ГПК, след като извърши служебна проверка за валидност и допустимост на обжалваното решение, обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, съобразно посочените от въззивниците основания за неправилност на първоинстанционния акт, прие следното:

Въззивната жалба е допустима - подадена е в срока по чл.259, ал.1 ГПК от легитимирани страни в процеса, имащи правен интерес от обжалване, и е насочена срещу подлежащ на обжалване съдебен акт.

Първоинстанционното решение, като постановено от законен съдебен състав, в изискващата се от закона писмена форма, в рамките на правораздавателните правомощия на съда и съобразено с търсената защита, е валидно и допустимо.

Разгледана по същество въззивната жалба е неоснователна.

Страните спорят, а и от доказателствата по делото се установява, че:

- въз основа на молба вх.№ 260 от 03.08.2018г. на „МНОГОПРОФИЛНА БОЛНИЦА ЗА АКТИВНО ЛЕЧЕНИЕ - ПИРДОП” АД, с ЕИК 202503899, и изпълнителен лист от 22.10.2013г., издаден въз основа на решение № 390 от 27.09.2013г. по гр.д.№235/2013г. по описа на СОС е образувано изпълнително производство е под № 124/2018г. по описа на ДСИ при РС - Пирдоп, срещу ЕТ „САСТИК-К. С.“, ЕИК 832083193, за събиране на посочените в съдебното решение суми.

- въз основа на молба вх.№ 234 от 11.06.2019г. на „МНОГОПРОФИЛНА БОЛНИЦА ЗА АКТИВНО ЛЕЧЕНИЕ - ПИРДОП” АД, с ЕИК 202503899, изпълнителен лист от 28.09.2015г., издаден по ч.гр.д. № 139/2014г. по описа на ПРС и изпълнителен лист от 28.09.2015г., издаден по гр.д. № 186/2014г. по описа на ПРС, е образувано изпълнително производство е под № 76/2019г. по описа на ДСИ при РС - Пирдоп, срещу К. Д. С., ЕГН *****, действаща в качеството ЕТ „САСТИК-К. С.“, ЕИК 832083193, за събиране на посочените в изпълнителните листа суми.

- с **разпореждане от 14.06.2023г.** на ДСИ при РС - Пирдоп ищецът е конституиран като присъединен вискател по изп.д.№124/2018г. със сумите, представляващи неудовлетворен остатък от вземането му по изп.д. № 76/2019г. в общ размер на 42 325,54 лв./удостоверение по чл.456 от ГПК – л.25 по делото/.

- с предварителен договор за покупко - продажба на имот от 10.01.2023г. ЕТ „САСТИК - К. С.“, ЕИК 832083193, представляван от К. Д. С. - продавач, се е задължил да продаде на Н. Н. П., с ЕГН *****, – купувач, описан в договора недвижим имот, за цена сумата от 151 675лв. до 15.06.2023г. В чл.12 от договора е уговорено, че ако продавачът не изпълнил задълженията си по настоящия договор до 30.05.2023г. и не осигури липсата на тежести за имота, предмет на настоящия договор, вследствие на което да е невъзможна окончателната продажба на имота, то продавачът дължи на купувача неустойка в размер на 50 000лв., за гарантирането на което вземане на купувача от продавача е уговорено издаването на запис на заповед на стойност 50 000лв. с падеж 30.05.2023г. в чл. 13 от договора.

- със запис на заповед от 10.01.2023г. с падеж 30.05.2023г., издателят К. Д. С., в качеството си на физическо лице, се е задължила да заплати на поемателя Н. Н. П. безусловно, неотменяемо, без протест и разноси сумата в размер на 50 000 лв. /л.64/

- със заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 ГПК № 184 от 22.06.2023г., издадена по ч.гр.д.№ 313 от 2023г. на РС - Пирдоп, е разпоредено К. Д. С. да заплати на Н. Н. П. сумата от 50 000 лв., представляваща парично вземане по запис на заповед с дата на издаване 10.01.2023г., с падеж на плащане 30.05.2023г., ведно със законната лихва за период от 20.06.2023г. до изплащане на вземането, както и държавна такса в размер на 1 000 лв. Въз основа на заповедта за изпълнение е издаден изпълнителен лист № 162 от 23.06.2023г.

- с молба от 29.06.2023г. Н. Н. П. е поискал от ДСИ при РС - Пирдоп да го конституира като присъединен вискател по и.д.№124/2018г. по описа на РС - Пирдоп, въз основа на издадения му изпълнителен лист по ч.гр.д.№313 от 2023г. на РС-Пирдоп/л.26/.

- с разпореждане от 30.06.2023г. на ДСИ при РС – Пирдоп/л.29/, за присъединяване на вискател, въз основа на изпълнителен лист по чл.456 ГПК, е присъединен в качеството на вискател Н. Н. П. по и.д.№124/201 г . по описа на СИС при РС- Пирдоп.

- с обявления от 16.11.2022г., 01.02.2023г. и 04.04.2024г. по и.д. № 6/2019г. на СИС при РС-Пирдоп /л.73-л.75/ са обявени три публични продани на следния недвижим имот: сграда с идентификатор № 56407.500.3529.1, находяща се в гр.Пирдоп, ул.,„Цар Освободител“ № 39-39А, с предназначение - сграда за търговия, разположена в поземлен имот с идентификатор № 56407.500.3529 по КKKP на гр.Пирдоп, със застроена площ по скица 125 кв.м., а съгласно документ за собственост - магазин за плодове и зеленчуци със застроена площ от 123 кв.м. Последният е предмет и на представения по делото от ответниците предварителен договор за покупко-продажба на имот. Началната цена на трите публични продани проведени по изпълнително дело № 76/2019г. за посочения имот е била, съответно 139 412,00 лв., 125 470,80 лв. и 121 340,00 лв.

- от разпределение от 03.07.2023г. на ДСИ при РС - Пирдоп по изп.дело №124/2018г. по описа на същия ДСИ, е видно, че вискатели по делото са само ищецът и ответникът Н. П., като общото вземане на ищеца по делото, ведно с присъединения неудовлетворен остатък от вземането му по изп.д.№76/2019г. е 68 840,59 лв., а на ответникът Н. П. - 51 261,07 лв. След направеното разпределение на сумата от 71 629,23 лв., за ищеца е определена сума в размер на 41 056,87лв., а за ответника Н. П. - 30 572,36 лв.

- с разпореждане № 593 от 01.08.2023г., постановено по търг.дело №20231800900150 по описа за 2023г. на Софийски окръжен съд, V първоинстанционен търговско състав, е указано на ДСИ при РС-Пирдоп, че в резултат на предявения иск по настоящето производство с правно основание чл.464, ал.1 ГПК, по силата на закона е спряно предаването на сума в размер на 30 572,36 лв. на кредитора с оспорено вземане Н. Н. П., по разпределение от 03.07.2023г. по изп.дело № 20181860400124/2018г. по описа на Държавен съдебен изпълнител при Районен съд – Пирдоп. Съдебният изпълнител е уведомен за разпореждането на съда на 07.08.2023г.

При така установеното от фактическа страна, настоящият състав на съда приема, че предявеният иск главен иск с правно основание чл.464, ал.1 ГПК е основателен и доказан, като на основание чл.272 ГПК препраща към изложените мотиви на първоинстанционния съд в обжалваното решение, съответно въззивната жалба е неоснователна по следните съображения:

Предявеният главен иск с правно основание чл.464, ал.1 ГПК е допустим – предявен е на 28.07.2023г. в законоустановения едномесечен срок от разпределението, извършено на 03.07.2023г. по изп. дело №20181860400124/2018г. по описа на ДСИ при Районен

съд – Пирдоп, от активно легитимирано лице - взыскател, по посоченото изпълнително дело, преди предаването на сумата определена за кредитора с оспореното вземане - присъединен взыскател в изпълнителното производство. Предвид изложеното възраженията за недопустимост на исковата претенция, направени от ответниците с отговорите на исковите молби, са неоснователни и недоказани, което е констатирано и от първоинстанционния съд.

Съгласно Тълкувателно решение № 8 от 27.11.2013г. по тълк. д. № 8/2012г., ОСГТК на ВКС, при предявен отрицателен установителен иск, какъвто е искът по чл.464, ал.1 ГПК, ищецът доказва фактите, от които произтича правният му интерес – съществуването на вземането му, предмет на съответното изпълнително производство, така и обстоятелството, че оспореното вземане на другия кредитор създава пречки за пълното или частично удовлетворяване на собственото му вземане, а ответникът – фактите, от които произтича правото му, и то при условията на главното и пълното доказване. Ответникът трябва да изложи и докаже всички обстоятелства, от които произтича твърдяното от него и оспорено от ищеца право, което произтича от обстоятелството, че отхвърления отрицателен установителен иск се приравнява на уважен положителен установителен иск на ответника, съответно уважаването на отрицателния иск се приравнява на отхвърлен положителен такъв на ответника / В този смисъл Определение № 500 от 01.07.2020 г. по гр. д. № 643/2020 Г.К., IV г.о. на ВКС/.

В случая съвкупният анализ на доказателствата по делото установява фактите от които произтича правният интерес на ищеца да предяви иска по чл.464, ал.1 ГПК – съществуването на вземането му, както и обстоятелството, че оспореното вземане на другия кредитор – Н. П. създава пречки за пълното или частично удовлетворяване на собственото му вземане, видни от разпределението, извършено на 03.07.2023г. по изп.дело №20181860400124/2018г. по описа на ДСИ при Районен съд – Пирдоп. В този смисъл липсват и възражения на страните.

В отговорите на исковите молби ответниците са изложил твърдения за обстоятелствата, от които произтича оспореното вземане, но същите не установяват по несъмнен начин, при условията на главно и пълно доказване, съществуването на твърдяното от тях вземане, оспорено от ищеца.

Ответниците са се позовали на предварителен договор за покупко - продажба на имот от 10.01.2023г., във връзка с който е издаден процесния запис на заповед от 10.01.2023г., съответно заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 ГПК № 184 от 22.06.2023г., по ч.гр.д.№ 313/2023г. на РС - Пирдоп и изпълнителен лист № 162 от 23.06.2023г., които са легитимирали ответника Н. П., като присъединен взыскател в процесното изпълнително производство за вземанията срещу длъжника по заповедта за изпълнение.

При съобразяване на горното, разясненията в т.17 от Тълкувателно решение №4/2013г. от 18.06.2014г. по тълк.д. № 4/2013г. на ОСГТК на ВКС, и Тълкувателно решение № 1 от 27.04.2022г. на ВКС по т.д.№ 1/2020г., ОСГТК, и Тълкувателно решение № 1 от

15.06.2010г. по тълк. д. № 1/2009г., ОСТК на ВКС, настоящият състав на съда приема, че следва да се произнесе по нищожността на клаузата в предварителния договор за покупко - продажба на имот от 10.01.2023г., с която страните са уговорили неустойка, за обезпечаването на която е издадена процесната запис на заповед и без да е направено възражение от страна на ищеца, тъй като е от значение на решаване на правния спор, и при съобразяване разпределената доказателствена тежест между страните относно релевантните факти, в какъвто смисъл е и доклада по делото, обективизиран в протокола от първото съдебно заседание по делото в първата инстанция.

В случая с разпоредбата на чл.12 от предварителния договор за покупко - продажба на имот от 10.01.2023г., страните са уговорили, че ако продавачът - ЕТ „Састик - К. С.“, ЕИК 832083193, представляван от К. Д. С., не изпълни задълженията си по настоящия договор до 30.05.2023г. и не осигури липсата на тежести за имота, предмет на договора, в следствие на което не е невъзможна окончателна продажба на имота, то продавачът дължи на купувача – Н. Н. П., ЕГН *****, неустойка в размер на 50 000лв.

При съобразяване на приетото с т.3 от Тълкувателно решение №1 от 15.06.2010г. по тълк.д.№ 1/2009г., ОСТК на ВКС, настоящият състав на съда приема, че в случая от съдържанието на договора следва, че процесната клауза за неустойка е нищожна поради накърняване на добрите нрави, като уговорена извън присъщите □ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции и съдът е длъжен да установи нищожността / В този смисъл и Тълкувателно решение № 1 от 27.04.2022г. на ВКС по т.д.№ 1/2020г., ОСГТК/.

Преценката на съда за установената нищожност е към момента на сключването на договора, като се съобрази, че страните са уговорили компенсаторна неустойка за неизпълнение на непарични задължения, в размер на почти една трета от цената по договора /151 675 лв. е продажната цена; 50 000лв. е размера на неустойката;/ липсва яснота относно очакваните от неизпълнението на задължението вреди, при положение, че при подписването на договора купувачът е дължал сумата от 10 000 лв. или 6,59 % от цената, за които липсват доказателства, че са платени; задълженията на продавача са определени в чл.5, чл.6, чл.7 и чл.8 от договора, като срока за изпълнение на същите е до 30.05.2023г., до която дата е уговорено и неизпълнението им, като предпоставка за дължимост на неустойката, а окончателната продажба на имота е уговорено да се извърши до 15.06.2023г., т.е. продавачът дължи неустойка в размер на почти една трета от цената по договора, срещу заплащане от страна купувача на 6,59 % от цената, за неизпълнение на непарични задължения към по - ранен момент /30.05.2023г./ от определения момент на сделката /15.06.2023г./, към който момент задълженията биха могли да бъдат изпълнени, което според настоящият състав на съда противоречи на добрите нрави, съответно на принципът на справедливостта. От изложеното следва извод, че единствената цел, за която е уговорена неустойката, излиза извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции, която я прави нищожна по смисъла на закона /чл.26, ал.1, пр.3 ЗЗД/.

След като разпоредбата на чл.12 от предварителния договор за покупко - продажба на имот от 10.01.2023г. е нищожна поради противоречие с добрите нрави не е възникнало

задължение за продавача да заплати сумата от 50 000лв., като неустойка, съответно не е налице и задължение за плащане по запис на заповед от 10.01.2023г., послужила като основание за издаването на заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 ГПК № 184 от 22.06.2023г. От изложеното следва извод, ответниците не са доказали при условията на главно и пълно доказване, съществуването на твърдяното от тях вземане, оспорено от ищеца, и предявеният главен иск е основателен и доказан / в този смисъл Определение № 285 от 04.05.2020 г. по т. д. № 2047/2019 г., Т. К., II т.о. на ВКС; Определение № 500 от 01.07.2020 г. по гр. д. № 643/2020 г., Г.К., IV г. о. на ВКС/.

След като процесната неустоечна клауза е нищожна, което в случая обуславя основателността на предявения иск с правно основание чл.464, ал.1 ГПК, не се налага да бъдат обсъждани по същество другите възражения направени от ищеца срещу съществуването на вземането на оспореното вземане, тъй като това не може да обоснове различен извод от направения.

Основателността на главния иск с правно основание чл.464, ал.1 ГПК, изключва необходимостта от разглеждане на евентуалния иск с правно основание чл.135, ал.1 ЗЗД

Предвид изложеното, неоснователни са направените възражения с въззивната жалба, като в допълнение на мотивите на първоинстанционния съд следва да се има в предвид следното:

Във въззивната жалба се твърди, че първоинстанционният съд не е обсъдил всички наведени от ответниците факти и обстоятелства, представляващи възражения срещу предявените искове, както и събраните в хода на процеса доказателствени средства поотделно и в тяхната съвкупност и взаимовръзка, но не се сочат конкретни факти и обстоятелства не са обсъдени от съда, в тяхната съвкупност и взаимовръзка, поради което това възражение се явява бланкетно, съответно неоснователно.

Не е налице твърдяното нарушение на принципа на диспозитивното начало в гражданския процес, доколкото съдът се е произнесъл по въпрос, с който не е бил сезиран - въпреки липсата на направено възражение от страна на ищцовото дружество, съдът се е произнесъл по валидността, респ.нищожността на клаузата за неустойка по чл.12 от представения по делото предварителен договор за покупко-продажба на имот.

В съответствие с разясненията в т.17 от Тълкувателно решение №4/2013г. от 18.06.2014г. по тълк.д. № 4/2013г. на ОСГТК на ВКС, и Тълкувателно решение № 1 от 27.04.2022г. на ВКС по т.д.№ 1/2020г., ОСГТК, и Тълкувателно решение №1 от 15.06.2010г. по тълк. д.№ 1/2009г., ОСТК на ВКС, предвид въведените твърдения от поемателя и издателя по запис на заповед – ответници по предявения иск, за наличието на каузално правоотношение, по повод и във връзка с което е издаден процесният запис на заповед, разпределената доказателствена тежест между страните относно релевантните факти, и доколкото в случая нищожността произтича пряко от сделката и е значение на решаването

на правния спор, а и предвид задължението на съда да следи служебно за спазването на добрите нрави, при иск за присъждане на неустойка, съответно съществуването на вземане за неустойка, съдът при преценка основателността на иска по чл. 646, ал.1 ГПК е бил длъжен да се произнесе служебно по валидността, респ. нищожността на клаузата за неустойка по чл.12 от процесния предварителен договор за покупко - продажба и без възражение от заинтересованата страна – ищеца.

Съгласно разпоредбата на чл. 375, ал.1 ГПК първоинстанционният съд е направил устен доклад по делото откритото заседание проведено на 23.04.2024г., които е вписан в съставения протокол съгласно чл.150, ал.1 ГПК, като процесуалният представител на въззивниците - ответници по делото, адв. Г. е заявила, че няма възражения по доклада и няма искания. Предвид изложеното, неоснователни са възраженията във въззивната жалба за допуснати нарушения от страна на първоинстанционния съд по доклада. Съгласно разпоредбата на чл. 140 ГПК, цитирана от въззивниците, съдът може да съобщи на страните и проекта си за доклад по делото, а съгласно чл.375, ал.1 ГПК - в откритото заседание съдът прави устен доклад, т.е. като не е връчил на въззивниците – ответници по делото проекта си за доклад по делото, съдът не е допуснал нарушение на чл.140 ГПК, тъй като не е имал задължение за това. Твърди се, че по отношение на реквизитите на доклада по делото намира приложение разпоредбата на чл.146 ГПК, но не се сочи, кой от реквизитите на доклада изготвен от първоинстанционния съд не е налице, поради което това възражение се явява бланкетно, съответно неоснователно.

Твърди се, че съдът оскъдно и разпределил доказателствената тежест, но такова възражение от страните в съдебното заседание, т.е. не е била налице неяснота в тази насока. Отделно от това, в случая при разпределяне на доказателствената тежест за подлежащите на доказване факти, съгласно изискванията на чл.146, ал.1, т.5 ГПК, съдът се е съобразил изцяло с Тълкувателно решение № 8 от 27.11.2013г. по тълк. д. № 8/2012г., ОСГТК на ВКС, като по отношение на ответниците – въззивници е указал, че „трябва да изложат и докажат всички обстоятелства, от които произтича твърдяното от тях и оспорвано от ищеца право, а именно сключването на предварителен договор за покупко-продажба на недвижим имот, въз основа на който е издаден запис на заповед, неизпълнението на задължението на продавача по договора, както и основанието и размера на произтичащата от последния неустойка“.

Липсва изрично указание от страна на първоинстанционния съд, че „на преценка по делото било по възражение на ищеца, било служебно ще подлежи валидността на неустоечната клауза, респ. да представят и ангажират доказателства за нейната валидност, които да бъдат взети в предвид при формиране на правните изводи на съда“, както и че в доказателствена тежест на ответниците е да ангажират доказателства за валидността на клаузата, което е обусловило липсата на наведени от ответниците – въззивници на факти и обстоятелства и съответно липсата на представени доказателства относно действителните вреди от неизпълнението на поетото по предварителния договор задължение от продавача. Предвид дадените указания от страна на съда относно доказателствената тежест за

подлежащите на доказване факти, съгласно изискванията на чл.146, ал.1, т.5 ГПК, които са съобразени с Тълкувателно решение № 8 от 27.11.2013г. по тълк. д. № 8/2012г., ОСГТК на ВКС, и задължението на съда да се произнесе служебно по валидността на неустоечната клауза, за което са изложени съображения по-горе, не може да се приеме, че е налице твърдяното съществено нарушение на съдопроизводствените правила, което да е ограничило правата на ответниците, до степен, че да обоснове твърдяната неправилност на обжалваното решение. Отделно от това, в проведеното във въззивното производство открито съдебно заседание, съдът указа на страните, че ще разгледа въпроса за нищожността на клаузата за неустойка по чл.12 от процесния предварителен договор за покупко - продажба, като им осигури възможност да изразят становище по този въпрос и евентуално да посочат доказателства, но страните не взеха становище и не ангажираха доказателства. В допълнение към изложеното следва да се отбележи, че в случая преценката на съда относно нищожността на клаузата за неустойка по чл.12 от процесния предварителен договор за покупко – продажба, поради противоречие с добрите нрави, е направена към момента на сключването на договора и произтича от съдържанието на договора, т.е. съдът не е обосновал преценката си на факти и обстоятелства извън съдържанието на договора, за да е необходимо ангажирането на други доказателства от страните.

Възраженията, основани на твърдения за допуснати нарушение на материалния закон и необоснованост на съдебния акт, предвид представени достатъчно относими доказателствени средства, установяващи валидността, изискуемостта и ликвидността на вземането, обективизирано в процесния запис на заповед, също не обосновават твърдяната неправилност на обжалваното решение.

В случая, предвид въведените твърдения от поемателя и издателя по записа на заповед – ответници по предявения иск, за наличието на каузално правоотношение, по повод и във връзка с което е издаден процесния запис на заповед, разпределената доказателствена тежест между страните относно релевантните факти, доколкото е разкрито основанийето на поетото задължение за плащане и обезпечителния характер на ценната книга, на изследване подлежи и каузалното правоотношение, за да бъде съобразено, налице ли е валидно възникнало задължение обезпечено с процесния запис на заповед обезпечава, съответно налице ли е вземането, предмет на отричане с иска по чл.464 ГПК/ в този смисъл определение № 285 от 04.05.2020г. по т.д.№ 2047/2019г., Т.К., II т. о. на ВКС и н.17 от Тълкувателно решение № 4 от 18.06.2014г. по тълк.д.№4/2013г., ОСГТК на ВКС/. При извършената преценка, съдът е приел, че процесната неустоечна клауза е нищожна, поради противоречие с добрите нрави, съответно не налице валидно възникнало вземане въз основа на нея, и процесният запис на заповед не установява вземането на присъединения взискател, оспорено от ищеца. Предвид изложеното възраженията за редовен от външна страна запис на заповед, не е обосновават различен извод от направения, а именно, след като не е налице валидно възникнало задължение по каузалното правоотношение, в частта относно процесната неустоечна клауза, което се обезпечава от процесния запис на заповед, не може да се приеме, че е налице съществуването на твърдяното от ответниците вземане, оспорено

от ищеца.

По същите съображения неоснователни са и възраженията, основани на твърдения : за валидно възникнало каузално правоотношение по предварителен договор за покупко- продажба на имот, въз основа на което е издаден и запис на заповед с обезпечителни функции, и за достоверността на датата на съставянето им, която е без значение за крайния изход на спора, предвид установената нищожност на процесната неустоечна клауза; неправилен извод от страна на съда за липса на доказателства, че Н. Н. П. има неудовлетворено вземане към К. Д. С. нито в качеството ѝ на физическо лице, нито в качеството ѝ на ЕТ, предвид издадената по ч.гр.д.№313/2023г. от РС - Пирдоп Заповед за незабавно изпълнение въз основа на документ и изпълнителен лист от 23.06.2023г. и липсата на ангажирани по делото доказателства, че това вземане е платено; неправилност на указанията до ответниците, да представят доказателства за наличието на извършено плащане по предварителния договор по чл.9, ал.1 в размер на 10 000 лв., както и относно невъзможността на ЕТ да погаси задължението по записа на заповед.

Възраженията основани на твърдения, за липса на абсолютна симулативност / привидност на записа на заповед и на предварителния договор, също не могат да обосноват твърдяната неправилност, тъй като първоинстанционният съд не е приел за основателни възраженията на ищеца в тази насока и съответно не е основал изводите се на тези констатации.

Възраженията, основани на твърдения, че извода на първоинстанционния съд за нищожност на неустоечната клауза по чл.12 от предварителния договор противоречи на постановките в Тълкувателно решение № 1 от 15.06.2010 г. по тълк. д. № 1/2009 г., ОСТК на ВКС, не могат да бъдат споделени.

При преценката на съда за нищожност на процесната неустоечна клауза, първоинстанционният съд се е позовал на приетото с Тълкувателно решение № 1 от 15.06.2010г. на ВКС по т.д.№1/2009г., ОСТК, и след като е посочил и съпоставил уговорената цена на имота, за който е сключен предварителния договор /151 675 лева/ и цените по обявените публични продани на същия имот, е приел, че задължението за неустойка по предварителния договор от 10.01.2023г. в размер на 50 000 лв. излиза извън присъщите на неустойката обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции с оглед предмета на сделката и цената на недвижимия имот. Въпреки това, дори и да се приемат за основателни възраженията, за липса на съпоставка на посочените критерии с доказаните и установени по делото конкретни факти и обстоятелства, това не може да обоснове твърдяната неправилност на обжалваното решение, тъй като въззивният състав на съда направи извод и изложи собствени мотиви за нищожност на процесната неустоечна клауза, поради противоречие с добрите нрави/чл.26, ал.1, пр.3 ЗЗД/, който съвпада като краен резултат с извода на първоинстанионния съд.

По делото е доказана функционална връзка между издадения запис на заповед и представения предварителен договор за покупко-продажба на имот, като по този въпрос страните не спорят, а и съдът не е излагал различни мотиви. Предвид изложеното,

възраженията, направени под условие, че ако това не бъде прието, да бъде оценен записан на заповед, като абстрактна едностранна правна сделка, който ако е съставен в изискуемата форма по закон, поражда валидно задължение за неговия издател, са неоснователни.

Предвид изложеното поради съвпадане на крайните изводи на окръжния и апелативния съд обжалваното решение следва да бъде потвърдено, като правилно и законосъобразно.

С оглед изхода на спора и на основание чл.78, ал.1 ГПК, ответниците следва да бъдат осъдени да заплатят на ищеца направените по въззивното производство съдебни разноси в размер на 1 000лв. - адвокатско възнаграждение, за които са представени доказателства, че са направени /договор за правна защита и съдействие от 22.10.2024г. – л.35/.

По тези мотиви и на основание чл.271, ал.1, предл. 1 ГПК и чл. 272 ГПК, Софийският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №63 от 22.05.2024г., постановено по търговско дело № 20231800900150 по описа за 2023г. Софийски окръжен съд, V първоинстанционен търговско състав.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.1 ГПК Н. Н. П., с ЕГН ***** и адрес: гр.***, общ. ***, обл. ***, ул. „****“ № **, и ЕТ „Састик – К. С.“, с ЕИК 832083193, и адрес: гр. ***, общ. ***, обл.***, ул. „****“ №*, да заплатят на „МНОГОПРОФИЛНА БОЛНИЦА ЗА АКТИВНО ЛЕЧЕНИЕ - ПИРДОП” АД, с ЕИК 202503899, със седалище и адрес на управление: гр.Пирдоп, ул. „Г.Бенковски” № 24, сумата в размер на 1000лв. /хиляда лева/, представляваща направени по въззивното производство съдебни разноси за адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в едномесечен срок от връчването му на страните пред Върховния касационен съд на Република България.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____